

Turbulències financeres ► La visió del regulador

Pàgines 24 a 26

Quan dimitir no és la solució, la continuïtat en l'exercici d'una responsabilitat pot fer que hom s'hagi d'empassar moltes vergonyes. Fa temps que el Banc d'Espanya està essent qüestionat, i erosionada la seva reputació.

Sens dubte les coses no es varen fer bé o tan bé com alguns hauríem volgut. Amb l'intent de defensar la butxaca dels contribuents i a l'espera d'una recuperació que no arribà es retardaren les actuacions i s'han acabat generant danys col·laterals per a l'economia molt grans. I encara que el cost directe del rescat continua sent menor que el de molts altres països, la tardança en actuacions de reestructuració financera més contundents amb la manca de crèdit de l'economia ha agreujat els problemes. És ben cert que el crèdit no ho és tot. Han mancat i manquen encara avui prou projectes solvents per donar nous horitzons a l'economia espanyola. Aquest és el problema fonamental, tot i que no és eximent de l'anterior.

En efecte, tota l'actuació seguida per l'anterior equip per a la reordenació financera es va fer pensant que no hi hauria una doble recessió, que les coses ja no podien empitjorar, i el voluntarisme polític, veient brots verds arreu, va fer la resta, dificultant així les reformes necessàries. A la vista de la falta d'acció política, el governador del moment va sortir a la palestra reclamant reformes estructurals, que els polítics suposats «pròxims» van entendre com una agressió amb cost electo-

Anàlisi

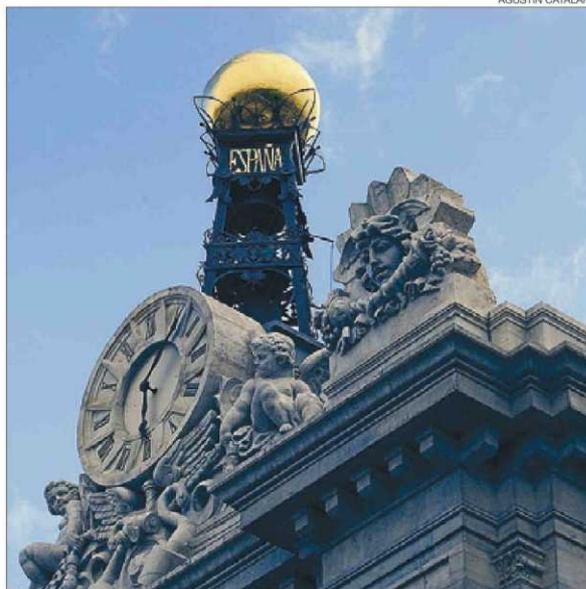
Guillem López Casasnovas

CONSELLER DEL BANC D'ESPANYA. CATEDRÀTIC D'ECONOMIA (UPF)

El Banc d'Espanya i els seus inspectors

AGUSTÍN CATALÁN

►► El rellotge de la façana de la seu central del Banc d'Espanya.

ral, l'oposició va alimentar pel bé de l'erosió resultant, i a les quals els sindicats varen reaccionar durament. Tempesta perfecta quan tots es giren en contra d'algú que actua com a parallamps que recull els llamps més forts que retronen sense parar a les parets d'una institució i socarriren una gran part dels que hi treballem.

Arribem així, *plorats*, a l'estat actual de coses. Una filtració a la premsa d'un informe (esborrany en diuen ara) d'una associació que representa una gran part de la inspecció exculpa els inspectors. Es tracta d'un cos que ha quedat malmès per la situació creada, sobretot quan han hagut de venir de fora per fer la radiografia de la situació de les nostres entitats davant de la inutilitat dels de dintre. Aquest menyspreu –al qual ens ha portat una certa concepció política poc escrupolosa amb les institucions– del prestigi dels professionals de la inspecció és sens dubte immerescut, per molt que fos «exigit» pels mercats. Al cap i a la fi, el treball dels auditors externs, com no podia ser altrament, s'ha basat en la seva feina.

El que ja no sembla tant lògic és que l'intent d'exculpació es faci a través d'una filtració (malament representen la prudència supervisora filtrant documents), amb insinuacions d'encobriment delictiu contra la comissió executiva (¿on són les proves davant de la Fiscalia?) i aparellada de reivindicacions laborals insensates. És certament insensat segons el meu parer proposar que un inspector tanqui la via administra-

tiva per obrir la judicial. Són empleats, no funcionaris. La seva valoració és principalment de prudència, no tant de legalitat (com la d'un interventor) o d'estricta compliment normatiu (com l'inspector de hisenda). Veuen temes aïllats (a vegades, part només d'una entitat) i mai les entitats en el seu conjunt (això correspon als inspectors caps d'àrea). Per tant, els filtres estan justificats abans que un inspector en un excés pugui posar en perill una entitat, i cal sospesar molt bé les conseqüències de qualsevol decisió abans que no sigui irreparable i costosa. I aquí

La tardança en una reestructuració financera més contundent va agreujar els problemes

estè el problema: la transmissió de la informació dels caps d'àrea a la direcció de supervisió, i d'aquesta a la comissió executiva (i no del consell de govern, que és on serveix qui subscriu), i d'aquesta, finalment, cap a fora, per fer moure el polític i en el seu cas el BOE. Aquest *fora* és avui la política (secretaria d'Estat, ministeri, presidència). I aquí és on es poden encallar les notificacions, i on és més interpretable la força que han tingut les recomanacions efectuades des del Banc d'Espanya per tal de redreçar la política econòmica espanyola. ■